

то е невъзможно. В този смисъл се отказах от първоначалното си намерение да премодулирам звученето на своя труд – смятам, че е далеч по-почтено да го представя в онзи вариант, когато не се е уталожила фазата на търсенето, на лутането, на усъмняването в метода, което пък придава на цялото един донякъде спекулативен драматизъм. По-надолу ще се ограничи единствено с това да „изповядам“ етапите на изнамиране на подстъпите към Яворов, етапи, несъвпадащи със структурата на книгата, която определено залага на разполовяването, на стълкновяването на отделни прочити. Етапите, през които премина моето търсене, по-скоро чертаят поредицата от опровергавани заблуди или от открития, станали възможни благодарение на добитата прозорливост за предишните погрешни взирания в Яворовия свят.

... Първоначалният ми подстъп към Яворов не бе генеалогичен – стремежът ми бе да се удържа в границите, макар и епистемологически несигурни, на семиотичното изследване. Отместването ми от *знака* и от *символа* у Яворов дойде доста по-късно: в един повратен момент от заниманията ми с тази поезия, в който „направеността“ на нейния символичен свят постепенно започна да се проявява; момент, в който провидях зад сугестията на Яворовите символи продължителното им промисляне, пресемантизиране, преситуиране. Явно бе, че „направеността“ на така спонтанния и безднено увличащ Яворов свят, разкриваща се чрез вглеждането ми в многобройните текстуални и контекстуални промени, идва като резултат от културна принуда (актуално тук е гледището на Цв. Тодоров за *кода* като „система от принуди“), която Яворов през 1911 г. ще определи като особен автодиктат, като съкрушено преминаване на прословутия „мост на декадентството“. Работата ми вече се състоеше в това – да извлека иззад афиширането на личната сломеност пред доминантния почерк онова, което поетът не споделя, не оповестява, но на което всъщност подчинява естетическите си домогвания, за да съхрани акту-